

är fullt tydlig. Detta O har likaledes tydligen blifvit flyttadt på sned på ett af W:s för Otto slagna mynt, som Köhne beskriver (*Abendländische Münzen* s. 142. N:o 331). Huruvida någon myntmästare med namnet WO fans under Ottos tid, kan derföre anses ovisst.

Dessa Ottos myntmästare tillhöra således äfven den föregående tiden, både SICI, ECCI och WIL. Den förste och den siste öfverlefde Otto.

Henrik II andra gången hertig 985—995.

Myntmästaren SIC.

79. *Åts.* •HENRICV∞ DVX. Kors med kula i hvar vinkel.
Fråns. P·O·NA CVITAZ. I kyrkobyggnaden ∞ IC. —
Vigt: 0,98 gramm.

Myntmästaren WIL.

80. *Åts.* HENRICV∞ DVX. Kors med kula i hvar vinkel.
Fråns. REOV CIVITIZ. In i kyrkobyggnaden W. — Vigt:
0,93 gramm.
81. *Åts.* •HEMAV∞ DVX.
Fråns. N.PP IVITAZ. In i kyrkobyggnaden VVIL. —
Vigt: 0,90 gramm.

Man kan med ganska stor sannolikhet hänföra dessa mynt till Henrik II:s senare regering. Att detta SIC:s mynt icke hör till hans förra tid, torde vara alldeles visst, då skilnaden i vigt är så betydlig, men då SIC började mynta temligen tidigt, kanske redan under Henrik I:s tid, är det föga troligt, att han öfverlefde Henrik II:s död. Någon för Henrik III karakteristisk pregel eller myntmästare förekommer ej i fyndet, och det är derföre troligt, att dettas bayerska mynt lemnat Baiern redan innan Henrik III der öfvertog styrelsen. En möjlighet återstår visserligen, att dessa mynt tillhöra Henrik den yngre, men vid valet mellan hans korta och hans namnes längre regeringstid torde det vara rådligare att bestämma sig för den senare.

Om SIC är icke mycket att säga. WIL deremot kan göra anspråk på några ord. Jag har skilt mellan de af honom för Henrik preglade mynten, så att ett är hänfördt till tiden före 976, de andra till tiden efter 985. Den betydliga skilnaden i vigt torde ensamt berättiga denna åtgärd. Men dertill kommer en annan omständighet. Under Ottos tid fick korset på *åts.* i